

בש"פ 6485/15 - מדינת ישראל נגד פלונית

בבית המשפט העליון

בש"פ 6485/15

לפני: כבוד השופט ס' גובראן

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבה: פלונית

בקשה להארכת מעצר שמינית לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה:	ל' בחשון התשע"ו	(12.11.2015)
בשם המבקשת:	עו"ד תמר פרוש	
בשם המשיבה:	עו"ד אורית חיון	

החלטה

1. בקשה להארכת מעצר שנייה של המשיבה בתשעים ימים נוספים, החל מיום 10.10.2015, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) או עד למתן פסק דין בתפ"ח 18312-10-14 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

כתב האישום

2. נגד המשיבה הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ידיעות כוזבות, לפי סעיף 243 לחוק העונשין; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, במועד שאינו ידוע למבקשת, בסמוך ליום 16.8.2014, גמלה בליבה של המשיבה ההחלטה להמית את ר.מ. (להלן: המנוחה) בשל קנאתה בה על שהחלה לקיים קשר רומנטי זוגי עם א.א.,

עמוד 1

בן זוגה. לצורך מימוש החלטתה הצטיידה המשיבה בכרטיס סים ייעודי, ונעזרה בע.מ ובא.מ (להלן, שניהם ביחד: השניים) ליצירת קשר עם המנוחה לצורך נסיעה משותפת לבילוי. ביום 24.8.2014 בשעות הלילה, בהנחיית המשיבה, אסף ע.מ את המנוחה ממקום המפגש שנקבע מראש. לאחר מכן נסעו השניים והמשיבה יחד עם המנוחה ברכב לבאר שבע, כאשר במהלך הנסיעה השקתה המשיבה את המנוחה במשקאות אלכוהוליים בהם הצטיידה מראש. בהמשך העלו השניים את המנוחה אשר הייתה שיכורה וחסרת יכולת להלך בעצמה, לדירתה של המשיבה, והותירו אותן לבדן.

3. אור ליום 24.8.2014 במקום ובדרך שאינה ידועה למבקשת, המיתה המשיבה את המנוחה בכוונה תחילה. לאחר מכן, במקום ובמועד שאינם ידועים למבקשת, עובר ליום 5.9.2014 או בסמוך לכך, הטילה המשיבה את גופת המנוחה במקום פתוח, ובשרה נאכל על ידי חיות. ביום 24.8.2015 הוציאה המשיבה את כרטיס הסיים מהטלפון הנייד של המנוחה, התקינה אותו במכשיר השייך לה ושלחה מסרונים לא.א בהם היא התחזתה למנוחה וכתבה כי המנוחה מבקשת להיפרד ממנו. המשיבה המשיכה להתקשר אל מכשירי הטלפון הניידים של המנוחה והשימה עצמה כמחפשת אחריה גם לאחר שקצין מודיעין משטרת פנה אליה במסגרת חקירת היעדרותה של המנוחה, וזאת לפי הנטען, במטרה להכשיל את החקירה.

4. ביום 5.9.2014 אירחה המשיבה את א.א אשר הגיע אליה ברכבו ונרדם במיטתה. במהלך שהותו בדירה, לקחה המשיבה את מפתחות רכבו, והטמינה בתא המטען שלוש צלעות שנטלה קודם לכן מגופתה של המנוחה ומכשיר טלפון נייד מנופץ. לאחר שא.א עזב את הדירה, התקשרה המשיבה באמצעות אחר, שזהותו אינה ידועה למבקשת (להלן: האחר), לקצין המודיעין המשטרה, ומסרה לו באמצעות האחר ידיעות כוזבות לפיהן א.א התוודה בפני האחר על כך שרצח את המנוחה. עקב כך, נעצר א.א על ידי משטרת ישראל בחשד לרצח המנוחה ושחרר ממעצר רק ביום 8.10.2014.

ההליכים עד כה

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרה של המשיבה עד תום ההליכים נגדה. במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים, טענה המבקשת כי קיימות בידיה ראיות לכאורה להוכחת אשמתה הלכאורית של המשיבה, וביניהן חוות דעת פתולוגית; מחקרי תקשורת; דו"ח תפיסה וחיפוש; פלט חשבון בנק; וראשית הודיה של המשיבה. עוד נטען, כי קמה כנגד המשיבה עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(1) לחוק המעצרים, שכן בשל היותה מואשמת בעבירת רצח שדינה מאסר עולם ישנה חזקה כי שחרורה יביא לסיכון בטחון הציבור. כמו כן, נטען כי קמה נגד המשיבה עילת מעצר נוספת מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים שכן המעשים המיוחסים לה מקימים יסוד סביר לחשש ששחרורה יוביל לשיבוש הליכי משפט. כן צוין בבקשה, כי למשיבה ארבע הרשעות קודמות בעבירות אלימות והפרת הוראה חוקית.

6. ביום 12.10.2014 קבע בית המשפט המחוזי כי קיים בתיק יותר מאשר "ניצוץ ראיתי", והורה על הארכת מעצרה של המשיבה עד להחלטה אחרת. ביום 9.11.2014 בעקבות בקשת בא כוח המשיבה ובהסכמת המבקשת דחה בית המשפט את הדיון שנקבע ליום 10.11.2014 ליום 3.12.2014. ביום 3.12.2014 הסכים בא כוח המשיבה לקיומן של ראיות לכאורה ולמעצר עד תום ההליכים. בו ביום הורה בית המשפט המחוזי על מעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים המתנהלים נגדה.

7. משלא הסתיים משפטו של המשיבה בתוך תשעת חודשי המעצר הראשונים, הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרה בתשעים ימים נוספים. בית משפט זה (השופט מ' מזוז) הורה כי מעצרה יוארך בתשעים ימים נוספים החל מיום 12.7.2015 או עד למתן פסק דין בעניינה.

8. באשר לדיונים בתיק העיקרי, ביום 26.10.2014 קוימה הקראה פורמאלית של כתב האישום. המענה לכתב האישום נדחה לשם לימוד החומר ובשל קשיי תקשורת משמעותיים וחוסר שיתוף פעולה של המשיבה עם בא כוחה. ביום 24.12.2014 שיחרר בית המשפט המחוזי את בא כוחה של המשיבה מייצוגה, וביום 18.1.2015 אושר ייצוגה של המשיבה על ידי בא כוחה הנוכחית. בעקבות בקשת באת כוח המשיבה, דחה בית המשפט המחוזי את המענה לכתב האישום עד ליום 5.5.2015. ביום 4.5.2015 דחה בית המשפט את הדיון ליום 10.6.2015 לבקשת המשיבה. ביום 10.6.2015 הגישה המשיבה כפירה מפורטת בכתב האישום. בית המשפט המחוזי קבע שמונה מועדי הוכחות בין יום 29.11.2015 ליום 30.12.2015. ביום 24.6.2015 הגישה באת כוח המבקשת בקשה להגשת כתב אישום מתוקן. באת כוח המשיבה הביעה את הסכמתה לתיקון.

הבקשה

9. לטענת המבקשת מסוכנותה המובהקת של המשיבה לציבור עולה מן המיוחס לה בכתב האישום. בבקשה צוין כי המשיבה ביצעה לכאורה מעשה רצח חמור לאחר תכנון מוקדם ומוקפד, וזאת בשל קנאתה במנוחה. לעמדת המבקשת, המשיבה המשיכה בהתנהלותה הזדונית והמניפולטיבית גם לאחר הרצח כאשר הטילה את גופת המנוחה בשדה פתוח והטמינה שאריות מגופתה ברכבו של בן זוגה, א.א, תוך שהיא גורמת למעצרו למשך חודש ימים. לדידה של המבקשת, מעשים אלו מצביעים על היעדר גבולות ועל מסוכנות יוצאת דופן.

10. לטעמה של המבקשת, חומרת עבירת הרצח בה מואשמת המשיבה, והעונש הצפוי לה אם תורשע, מבססים את החשש מפני הימלטותה מהדין. עוד סבורה המבקשת כי עברה הפלילי של המשיבה מצדיק אף הוא הארכת נוספת של תקופת מעצרה. לטענת המבקשת שמיעת הראיות בתיק טרם החלה בשל חילופי הייצוג של המשיבה ומספר דחיות אשר נעשו לאחריה. כמו כן, היא מציינת את העובדה כי נקבעו שמונה מועדי דיון בתקופת המעצר המבוקשת, ומעריכה כי צפויה התקדמות משמעותית בתיק בפרק זמן זה.

11. בדיון לפני טענה באת כוחה של המשיבה כי האשם לעיכובים בשמיעת התיק רובץ לפתחה של המבקשת אשר העבירה, לטענתה, חלק מחומרי החקירה לפני פחות מחודש, על אף שכתב האישום הוגש לפני למעלה משנה. בנוסף, באת כוחה של המשיבה טענה כי מדובר בתיק שכל כולו ראיות נסיבתיות, וציינה שבכוונתה להגיש בקשה לעיון חוזר בה יטען להעדרן של ראיות לכאורה. כמו כן, סברה באת כוחה של המשיבה כי יש מקום להורות על הגשת תסקיר שירות המבחן, כדי שניתן יהיה לבחון קיומה של חלופת מעצר. לבסוף, באת כוחה של המשיבה טענה כי לא לחינם קבע המחוקק מגבלת זמן של תשעה חודשים במסגרתה יש להשלים את ניהולו של ההליך הפלילי. לדידה, במקרה שלפנינו יידרש עוד זמן רב לניהולו של התיק, ולנוכח העובדה שמדובר בבקשה שנייה להארכת מעצרה של המשיבה, ישנו מקום לשקול את שחרורה לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

12. ככלל, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין הזכות לחירות העומדת למשיב והנתמכת בחזקת החפות, לבין האינטרס של שמירה על בטחון הציבור וההגנה על הליך שיפוטי תקין. בין יתר השיקולים שיש לשקול במסגרת הבקשה להארכת מעצר, ניתן למנות את: חלוף הזמן מאז הושם המשיב במעצר; קצב התנהלות

הדיונים; החשש מפני שיבוש הליכי משפט; חומרת העבירות המיוחסות למשיב ונסיבותיהן; ומידת המסוכנות הנשקפת הימנו (ראו למשל: בש"פ 4375/15 מדינת ישראל נ' סולימנוב, פסקה 13 (2.7.2015)).

13. בענייננו, מדובר בהאשמות חמורות מאוד המצדיקות ללא כל ספק את מעצרה של המשיבה עד תום ההליכים המתנהלים נגדה, תוך שלילת חלופת מעצרה. השופט מ' מזוז עמד על הטעמים לכך בהחלטתו לקבל את הבקשה הקודמת להארכת מעצרה של המשיבה (בש"פ 4473/15 מדינת ישראל נ' פלונית, פסקה 7 (1.7.2015)):

"למשיבה מיוחסת בכתב האישום סדרה של עבירות חמורות ביותר, ובראשן מעשה רצח מזוויע. מעשים אלה מקימים עילות מעצר סטטוטוריות, הן לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים (עבירה שדינה מאסר עולם) והן לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים (חשש לשיבוש הליכי משפט). התנהלותה של המשיבה, לפי המיוחס לה בכתב האישום שוללת גם את האפשרות לתת בה אמון, כבסיס לבחינת חלופת מעצר. לכך יש לצרף את הרשעותיה הקודמות של המשיבה בעבירות אלימות והפרת הוראה חוקית".

14. באת כוח המשיבה טענה כי בכוונתה להגיש בקשה לעיון חוזר – טענה אשר הושמעה על ידה גם בדיון הקודם בהארכת מעצרה של המשיבה. בקשה זו טרם הוגשה ולעת הזאת עומדת בתוקפה ההסכמה בין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה לביסוס האישומים נגד המשיבה ובדבר מעצרה עד לתום ההליכים.

15. סבורני, כי במקרה שלפנינו אין מקום להורות לשירות המבחן על הגשת תסקיר מעצר. אמנם, חל עיכוב בניהול המשפט, אך דומה כי להחלפת ייצוגה של המשיבה ולבקשות דחייה שונות מצידה, ישנו חלק בלתי מבוטל בעיכוב זה. באת כוחה של המשיבה השוותה את המקרה דנן לבש"פ 9024/08 מדינת ישראל נ' וסילייב (20.11.2008) (להלן: עניין וסילייב), שם הורה בית משפט זה על הגשת תסקיר מעצר, במסגרת בקשה ראשונה להארכת מעצרו בתשעים יום של נאשם בעבירת רצח. הנסיבות במקרה שלפנינו אינן דומות לנסיבות המקרה בעניין וסילייב ואין מצדיקות הגשת תסקיר. ראשית, בעניין וסילייב היה מדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי, בשונה מהנאשמת בענייננו. שנית, בעניין וסילייב לא נקבעו כלל מועדים לדיוני הוכחות בתוך תקופת המעצר המבוקשת, ואילו בענייננו נקבעו שמונה מועדי דיון בתקופה זו. על כן, יש להניח כי צפויה התקדמות משמעותית בשמיעת התיק במהלך תקופת המעצר המבוקשת.

16. סוף דבר, הבקשה מתקבלת. מעצרה של המשיבה יוארך בתשעים ימים, החל מיום 10.10.2015 או עד למתן פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתפ"ח 18312-10-14, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשע"ו (15.11.2015).

ש ו פ ט